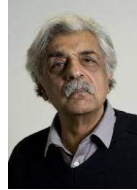

<https://www.pecritiue.com>

فقد اقتصاد سیاسی
مهر ماه ۱۴۰۲

خیزش در فلسطین

طارق علی

Majdi Fathi-NurPhoto via Getty Images

در دسامبر ۱۹۸۷، انتفاضه‌ی جدیدی در فلسطین ظهور یافت که اسرائیل و همچنین سرآمدان جهان عرب را لرزاند. چند هفته بعد، نزار قبانی، شاعر بزرگ و قدیمی سوری تبار، «سه‌گانه‌ی کودکان سنگ‌ها» را نوشت. در این نوشته، او نسل قدیمی رهبران فلسطینی را مورد سرزنش قرار می‌دهد، نسلی که امروز توسط تشکیلات خودگردان فلسطین که فاسد و همدست دشمن است، نمایندگی می‌شود. این شعر در بسیاری از کافه‌های فلسطینی خوانده و دکلمه شده است:

کودکانِ سنگ‌ها
 اوراق‌مان را دور ریخته‌اند
 بر رخت‌هامان جوهر پاشیده‌اند
 ابتذال متون پیشین را به سخره گرفته‌اند ...
 ای کودکانِ غزه
 به اخبار ما توجه نکنید
 به ما گوش نسپارید
 ما اهل حسابگری خشک و بی‌روحیم
 اهل جمع و تفریق
 مبارزه‌تان را پیش ببرید و ما را کنار بگذارید
 ما مرده و بی‌گوریم
 یتیمانی بی‌چشم.
 کودکانِ غزه
 به نوشته‌های ما ارجاع ندهید
 شبیه ما نباشید.
 ما بت‌های شماییم
 ما را نپرستید.
 ای خلق دیوانه‌ی غزه،
 هزاران درود بر دیوانگان

عصر عقلانیت سیاسی دیر زمانی ست که رخت برپسته است
 پس به ما دیوانگی بیاموزید ...

از آن زمان تاکنون، مردم فلسطین به طرق مختلف تلاش کرده‌اند شکلی از حق تعیین سرنوشت معناداری را به دست بیاورند. به آنها گفتند «از خشونت بپرهیزید». آنها اینکار را انجام دادند تا زمانیکه با خشونت اسرائیل مواجه شدند. میان فلسطینی‌های دیاسپورا و آنهایی که در فلسطین بودند، کمپین «انزوا، عدم سرمایه‌گذاری، و تحریم اسرائیل»^۱ مورد حمایت گسترده‌ای قرار گرفت: جنبشی به‌تمامی صلح‌آمیز که توجه بسیاری در بین هنرمندان، دانشگاهیان، اتحادیه‌ها و برخی دولت‌ها به دست آورد. پاسخ آمریکا و خانواده‌اش ناتو تلاش برای جرم انگاری از این جنبش در اروپا و آمریکای شمالی بود. آنها با کمک گروه‌های لابی‌گر صهیونیست مدعی شدند که منزوی کردن اسرائیل اقدامی «یهودستیزانه» است. واکنش آنها بسیار مؤثر واقع شده است. در بریتانیا، حزب کارگر کی‌یر استارمر^۲ هر نوع اشاره‌ای به «آپارتاید اسرائیلی» در کنفرانس ملی آتی آن را منع کرده است. چپ‌گرایان حزب کارگر به‌خاطر ترس از بیرون رانده شدن در قبال این موضوع سکوت اختیار کرده‌اند. این وضعیت بسیار تأسف‌برانگیز است. در ضمن، اکثر حکومت‌های عرب همراه با ترکیه و مصر تسلیم و اشنگتن شده‌اند. عربستان سعودی، با میانجیگری کاخ سفید، در حال مذاکره برای به رسمیت‌شناختن اسرائیل است. به‌نظر میرسد که انزوا بین‌المللی مردم فلسطین در حال افزایش است. مقاومت صلح‌آمیز راه به جایی نبرده است.

در طول این مدت، نیروهای دفاعی اسرائیل^۳ با خاطری آسوده به فلسطینی‌ها حمله کرده و آنها را کشته‌اند، در حالی که دولت‌های اسرائیلی یکی پس از دیگری تلاش کرده‌اند هر امیدی به وجود دولت مستقل را نابود کنند. اخیراً چندی از ژنرال‌های نیروهای دفاعی اسرائیل و عوامل موساد اذعان کرده‌اند که آنچه در فلسطین رخ می‌دهد

^۱ Boycott, Divestment, and Sanctions

^۲ Keir Starmer's Labour Party

^۳ IDF

برابر با «جنایات جنگی» است. اما آنها شجاعت بیان این حرف‌ها را تنها پس از بازنشستگی‌شان به دست آوردند. زمانی که در حال خدمت بودند، تمام قد از ساکنان فاشیست مناطق اشغالی حمایت کردند. وقتی آنها خانه‌های فلسطینی‌ها را می‌سوزاندند، مزارع زیتون‌شان را نابود می‌کردند، در چاه‌هایشان سیمان می‌ریختند، به فلسطینی‌ها حمله می‌کردند و آنها را با شعار «مرگ بر عرب‌ها» از خانه‌هایشان بیرون می‌کردند، به تماشا ایستادند. رهبران غرب هم عملی مشابه انجام دادند، همان‌هایی که اجازه دادند تمام این اتفاقات رخ دهد بدون اینکه لب تر کنند. به قول نزار قبانی، عصر عقلانیت سیاسی دیر زمانی ست که رخت بر بسته است.

سپس، رهبری منتخب در غزه شروع به حمله‌ی متقابل می‌کند. آنها از زندان بدون سقف فرار و از مرز جنوبی اسرائیل عبور کرده و بر اهداف نظامی و جمعیت شهرک‌نشین حمله کرده‌اند. ناگهان فلسطینی‌ها در صدر اخبار جهانی قرار گرفته‌اند. روزنامه‌نگاران غربی از مقاومت آنها شوکه و وحشت زده شده‌اند. اما چرا آنها نباید مقاومت کنند؟ آنها بهتر از هر کس دیگری می‌دانند که دولت راستگری اسرائیل با کمک آمریکا و اتحادیه‌ی اروپا به‌طور تبهکارانه‌ای انتقام خواهد گرفت. با این حال، آنها حاضر نیستند نظاره‌گر کشتار یا اخراج تدریجی مردمانشان توسط نتانیاهو و مجرمانی که در کابینه‌ی او هستند، باشند. آنها می‌دانند که عوامل فاشیست دولت اسرائیل هیچ تردیدی در کشتار دسته‌جمعی مردم عرب نخواهند داشت. و آنها می‌دانند که باید در مقابل این عمل به هر روش ممکن مقاومت کرد. فلسطینی‌ها در ابتدای امسال شاهد تظاهراتی در تل‌آویو بودند و متوجه شدند که افرادی که برای «دفاع از حقوق مدنی» اعتراض می‌کردند هیچ اهمیتی به حقوق همسایگان اشغال‌شده‌شان نمی‌دادند. در نتیجه، تصمیم گرفتند خودشان دست به اقدام بزنند.

آیا فلسطینیان حق دارند در برابر تهاجم بی‌وقفه‌ای که بر آنها تحمیل می‌شود مقاومت کنند؟ قطعاً. هیچ نوع برابری اخلاقی، سیاسی یا نظامی بین دو طرف وجود ندارد. اسرائیل یک کشور هسته‌ای است و تا بن دندان توسط آمریکا مسلح شده است. وجود این کشور مورد تهدید قرار نگرفته است. فلسطینی‌ها، زمینشان و زندگی‌شان

است که مورد تهدید است. ظاهراً تمدن غربی مایل است نابودی فلسطینی‌ها را تماشا کند. اما فلسطینی‌ها در برابر استعمارگران قیام کرده‌اند.

۷ اکتبر ۲۰۲۳

پیوند با منبع اصلی:

<https://newleftreview.org/sidecar/posts/uprising-in-palestine>